

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **KLADRUBSKÁ a.s.**, se sídlem Vojenice 80, Kladruby, zast. JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, zast. JUDr. Bc. Petrem Kadlecem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, čj. MPO 614942/21/61500, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2024, čj. 17 A 130/2021-327,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný zamítl v průběhu roku 2021 několik žádostí o dotace, které byly podány společnostmi z koncernu Agrofert, jednou z nichž je i žalobkyně. V zamítavých rozhodnutích naznal, že žadatelům, ačkoli splnili věcná kritéria, dotace nepřizná. Odůvodnil to závěry Evropské komise, které obsahovala závěrečná zpráva o auditu č. REGC414CZ0133 (dále jen „*audit*“) a tzv. *follow-up letter*. Tyto společnosti napadly rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, jehož jednotlivé senáty spory řešily různými způsoby. Jedním z nich bylo zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost z důvodu, že se žalovaný měl sám zabývat otázkou střetu zájmů, ne pouze přejímat závěry Evropské komise. K tomuto závěru došel městský soud i v případě žaloby podané nynější žalobkyní, která se domáhala

zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta její žádost ze dne 2. 4. 2020 o poskytnutí dotace na projekt „*Energeticky úsporná opatření v budově dílen zemědělského areálu Vojenice*“ v rámci Operačního programu podnikání a inovace pro konkurenceschopnost (dále jen „*operační program*“).

[2] Proti uvedenému (prvnímu) rozsudku městského soudu (ze dne 16. 1. 2023, čj. 17 A 130/2021-293) žalovaný následně podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud věc posoudil tak, že rozhodnutí žalovaného nebylo nezákonné. Žalovaný zamítl žádost o přiznání dotace (v souladu s povinností prevence) z toho důvodu, že na základě zmiňovaného auditu hrozilo, že dotace nebude proplacena z unijních fondů. Nejvyšší správní soud tento důvod shledal s odkazem a již existující judikaturu v souladu se zákonem. Rozsudek městského soudu tak rozsudkem ze dne 24. 5. 2024, čj. 8 Afs 42/2023-104, zrušil a vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Městský soud v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu (jehož závěry označil za jednoznačné) žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Současně mimo jiné vysvětlil, že se ohledem na nepřípustnost žalobního bodu nemohl zabývat argumentem žalobkyně týkajícím se tzv. přezávazkování.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto (druhému) rozsudku městského soudu se kasační stížností bránila žalobkyně (stěžovatelka), a to s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Nezákonnost rozsudku stěžovatelka spatřuje předně v nesprávném právním posouzení otázky, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení. Rozhodnutí opřel o „princip prevence“ k ochraně státního rozpočtu před tím, aby z něj byly financovány dotace, které následně nebudou proplaceny z evropských fondů. Ačkoliv závazný Metodický pokyn finančních toků programů předfinancovaných z Evropských strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského námořního a rybářského fondu na programové období 2014-2020 (dále jen „*metodický pokyn*“) umožňuje, aby žalovaný poskytoval i dotace, u nichž existuje zcela reálné a konkrétní riziko, že nebudou proplaceny z unijního rozpočtu, resp. u nichž se s tímto proplacením ani nepočítá. V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na zmíněnou možnost přezávazkování. Žalovaný takové dotace navíc skutečně poskytuje i přes možný dopad na státní rozpočet. Obavu z neproplacení dotace žalovaný založil na předběžných a právně nezávazných závěrech auditu týkajících se otázky, zda se stěžovatelka nachází ve střetu zájmů. Učinil tak, aniž by provedl vlastní posouzení této otázky, ačkoliv stěžovatelka správnost auditních výstupů opakovaně vyvracela a na podporu svých tvrzení navrhovala konkrétní důkazní prostředky, které však žalovaný pominul. Vlastní posouzení otázky střetu zájmů žalovaným nemohlo mít na zásadní důvod zamítnutí dotace žádný vliv, neboť dotační praxe žalovaného i související dokumenty dokládají, že riziko neproplacení dotace z evropských fondů není samo o sobě považováno za důvod k zamítnutí dotace, a žalovaný vědomě poskytuje i dotace, které nejsou kryty finančním rámcem operačního programu. V rámci správního uvážení a posuzování otázky hospodárného nakládání s veřejnými prostředky účelově pominul všechny další okolnosti, které měl vzít při posuzování žádosti v úvahu, jako jsou pravidla pro výběr projektů v rámci příslušného operačního programu a výzvy, veřejný zájem dotačním programem prosazovaný (ekologická udržitelnost a inovační potenciál) i skutečnost, že v případě neproplacení dotace ze strany Evropské komise z

pokračování

důvodu porušení právních předpisů lze zahájit řízení o odnětí dotace. Podle stěžovatelky městský soud neprovedl dokazování a opominul důkazní návrhy, které byly pro posouzení zákonnosti rozhodnutí významné.

III. Vyjádření žalovaného a další podání účastníků

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby byla odmítnuta jako nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., případně zamítnuta jako nedůvodná. S ohledem na rozsudek čj. 8 Afs 42/2023-104 má za to, že argumentace stěžovatelky představuje rozšíření žalobních bodů a směřuje stále primárně proti postupu žalovaného. K argumentaci týkající se možného přezávazkování s odkazem na metodický pokyn nelze přihlídnout pro její opožděnost. Nebyla uplatněna ani v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí žalovaného, ani v samotné žalobě. Stěžovatelka ji přdestřela až při jednání u městského soudu a není pouhým rozvinutím žalobního bodu. K principu prevence žalovaný uvedl, že v tomto případě existovaly dvě překážky poskytnutí dotace, kterými byl možný střet zájmů a potenciální nedostupnost financování dotace z rozpočtu EU vztahující se k postoji Evropské komise. Odstraněním jedné z nich a vyřešením otázky existence střetu zájmů (pouze na národní úrovni) by žalovaný nijak neovlivnil trvání druhé. V této souvislosti odkazuje na rozsudky NSS ze dne 18. 4. 2024, čj. 7 Afs 95/2023-83, a ze dne 28. 5. 2024, čj. 2 Afs 161/2023-79. Na poskytnutí dotace v režimu přezávazkování navíc není právní nárok. K dezinterpretaci auditních výstupů žalovaný uvedl, že i s ohledem na judikaturu není povinností dotaci stěžovatelce poskytnout. Formální nezávaznost a předběžnost výstupů nerelativizuje riziko neproplacení dotace ze strany EU. To, že tyto závěry nemají na stěžovatelku samy o sobě přímý a bezprostřední dopad, neznamená, že by se k nim mělo přistupovat, jako by neexistovaly. V případě, že by žalovaný závěrům auditu nepřisvědčil a rozhodl se nepodstupovat rozpočtové riziko, by to vedlo k zamítnutí žádosti stejně jako v případě, kdy by se závěry Evropské komise ztotožnil na základě svého věcného přezkumu. Žalovaný též zdůraznil, že nepřevzal do svého rozhodnutí závěry auditu Evropské komise v části údajného střetu zájmů a nepodrobil je přezkumu, neboť na nich své rozhodnutí nezaložil. K argumentu stěžovatelky o střetu několika veřejných zájmů pak poukázal na to, že tuto námitku stěžovatelka v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí žalovaného neuplatnila, proto ji ani žalovaný nemohl sám vypořádat. Odkazuje ale na judikaturu, podle níž zohlednění veřejného zájmu na ochraně státního rozpočtu nelze považovat za excesivní a svévolné kritérium.

[7] Stěžovatelka se v replice odvolává na přezávazkování, které žalovaný doposud zcela zamlčel, což zásadně ovlivňuje dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu. K údajné opožděnosti některých námitek uvádí, že v žalobě dala jasně najevo, že rozhodnutí o zamítnutí dotace považuje za nezákonné primárně proto, že je založeno pouze na údajném nesplnění základního předpokladu operačního programu, kterým je konečné financování poskytnuté dotace z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Tento důvod je sám o sobě pro zamítnutí dotace nedostatečný. Tím stěžovatelka vymezila minimálně jeden žalobní bod. Koncentrace se týká pouze rozšiřování žaloby o nové žalobní body, nikoli na navrhování důkazů. Stěžovatelka pouze odkázala na další obsah metodického pokynu, kterým správní soud argumentoval. V kasační stížnosti stěžovatelka netvrdí, že rozhodnutí o zamítnutí dotace bylo vydáno v rozporu s metodickým pokynem, a proto by mělo být prohlášeno za nezákonné. Namítá však, že žalovaný nebyl oprávněn dotaci zamítnout pouze z důvodu

předpokládané nedostupnosti prostředků z rozpočtu EU. Metodický pokyn je důkazem, že chybějící zdroje financování z evropských fondů samy o sobě principálně poskytnutí dotace nebrání. Tomu svědčí i dotace, které žalovaný vědomě poskytuje poté, co byl finanční rámec programu již vyčerpán. K vyřešení otázky střetu zájmů pak stěžovatelka uvádí, že pokud by žalovaný podrobil tento závěr vlastnímu přezkumu a žádný střet zájmů nezjistil, přestal by existovat jediný rozdíl mezi její žádostí a jakoukoli jinou dotační žádostí, které následně žalovaný vyhověl na základě přezávazkování. Stěžovatelka v tom spatřuje diskriminaci a nerovné zacházení. Netvrdí, že na poskytnutí dotace měla nárok. Její žádost však mohl žalovaný zamítnout pouze na základě objektivně obhájitelného a nediskriminačního správního uvážení. Co se institutu přezávazkování týče, stěžovatelka nespatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že žalovaný tohoto institutu nevyužil, nýbrž v tom, že toto rozhodnutí je založeno pouze na nemožnosti financovat dotaci z rozpočtu EU. To je naprosto stejná situace jako u dotací, na jejichž proplacení už v rozpočtu EU nejsou prostředky. Žalovaný se nijak nevypořádal s tím, proč v jejím případě oproti žádostem jiných subjektů byla neexistence zdroje financování sama o sobě dostatečným důvodem k zamítnutí dotace. Stěžovatelka netvrdí, že žalovaný nebyl oprávněn ve svém správním uvážení k auditním výstupům přihlídnout. Nejde o to, že by žalovaný měl ignorovat závěry auditu, nýbrž o to, že ve svém správním uvážení naopak nemohl ignorovat vlastní praxi poskytování dotací.

[8] Žalovaný v reakci na to zopakoval, že argumentace stěžovatelky představuje ve své podstatě především rozšíření žalobních bodů a směřuje stále primárně proti postupu žalovaného. Správní soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Možnost využití přezávazkování byla v metodickém pokynu upravena již v době rozhodnutí žalovaného. Ani existence možnosti přezávazkování nic nemění na podstatě věci a nezpochybňuje postup a rozhodnutí žalovaného, natož zákonnost napadeného rozsudku. Ani v režimu přezávazkování není poskytována podpora, o níž existuje již v době rozhodování o žádosti důvodná pochybnost, zda bude financovatelná z rozpočtu EU, pokud nebudou tyto prostředky ještě vyčerpány, jak tomu bylo v případě stěžovatelky. K tomu, že stěžovatelka považuje rozhodnutí žalovaného za diskriminační, odkazuje žalovaný na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2024, čj. 2 Afs 161/2023-79. Stěžovatelka zároveň neuvedla žádný konkrétní příklad odlišného postupu za srovnatelných podmínek vůči jinému žadateli. Žalovaný též zdůrazňuje zjevný rozdíl mezi podpořeným projektem, na nějž byla poskytnuta dotace v režimu přezávazkování, jejímž předložením k certifikaci a refinancování z rozpočtu EU v zásadě nic nebrání, a podpořeným projektem, u kterého nelze o refinancování z rozpočtu EU ani požádat, aniž by se tím ČR potenciálně vystavila sporu s Evropskou komisí a ohrožení financování celého operačního programu. Žalovaný nezaložil své rozhodnutí pouze na nedostupnosti zdrojů financování, ale také na jeho důvodu.

[9] Stěžovatelka v reakci na dupliku žalovaného mimo jiné opětovně poukazuje na možnost využití institutu přezávazkování a uvádí, že v případě, kdy se u jiných subjektů k této možnosti přistoupí, tak se jedná o překážku bránící refinancování dotace z rozpočtu EU. Tudíž je už v průběhu poskytování takové dotace známo, že něco brání jejich refinancování. Nadto v daném auditu Evropská komise prohlásila, že výsledky auditu nijak neomezují právo ČR financovat dotaci na daný projekt ze svých vlastních prostředků, jak tomu bývá i u přezávazkovaných dotací. Tudíž by poskytnutím této dotace nedošlo k ohrožení financování celého operačního programu. Stěžovatelka se také odvolává na

pokračování

tvrzení žalovaného, že kromě nedostupnosti uniijního zdroje financování byl důvodem jeho zamítavého rozhodnutí také jednoznačný postoj Evropské komise k financování dotací pro společnosti skupiny Agrofert. To směřuje právě ke střetu zájmů, takže tím žalovaný potvrzuje, že tento problém hrál v jeho rozhodování roli, přičemž on sám na jeho posouzení rezignoval.

[10] Žalovaný pak k triplice stěžovatelky ještě především připomněl, že jeho obava, že dotace poskytnutá stěžovateli nebude proplacena z rozpočtu EU, ale zatíží státní rozpočet, byla založena na postoji Evropské komise.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud shrnuje, že okruhy argumentace stěžovatelky, které rozvíjí v kasační stížnosti, spočívají v nynější věci především jednak v míře a možném vybočení ze správního uvážení, dále v kolizi mezi veřejným zájmem na ochranu rozpočtu a veřejným zájmem prosazovaným příslušným operačním programem, a jednak ve zdůraznění možnosti tzv. přezávazkování. Již úvodem lze představit, že uvedeným argumentačním okruhům se již opakovaně judikatura Nejvyššího správního soudu věnovala, přičemž ani v této věci soud neshledal důvody k odchýlení se od této judikatury (na níž lze v podrobnostech odkázat a jež bude zmíněna na různých místech níže).

[12] Nejprve však v této věci bylo třeba (nejen s ohledem na vyjádření žalovaného) zabývat se samotnou přípustností kasační stížnosti (resp. jednotlivých kasačních námitek), jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost ve stejné věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž *kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem*. Smyslem tohoto ustanovení je, aby nedocházelo k řetězení kasačních stížností ve stejné věci. Jak vyslovil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, pokud NSS zruší rozsudek krajského (městského) soudu, je vysloveným právním názorem v dalším řízení vázán nejen krajský (městský) soud, ale také sám kasační soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů. K výkladu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vyslovil rozšířený senát NSS i v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, s tím, že „ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí“. Nepřijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. pak nebrání ani skutečnost, že předchozí a následnou kasační stížnost podali rozdílní účastníci řízení. Byla-li rozhodná právní otázka Nejvyšším správním soudem plně vyřešena k předchozí kasační stížnosti jiného účastníka, mohou i osoby odlišné od původního stěžovatele k této otázce v následné kasační stížnosti přípustně namítat pouze to, že se krajský (městský) soud neřídil závazným právním názorem [viz nálezy ÚS ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19 (N 129/95 SbNU 66), bod 23, či na něj navazující rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2025, čj. 8 Afs 44/2024-59, bod 48].

[13] S ohledem na výše uvedené je tedy třeba v nynější věci předně dospět k závěru, že uplatněná kasační argumentace je v části (mířící přímo proti již vysloveným závěrům

předchozího zrušujícího rozsudku) nepřípustná. To platí pro okruh námitek týkajících se vlastního posouzení střetu zájmů ze strany žalovaného. Stěžovatelka totiž nyní podanou kasační stížností opětovně zpochybňuje (otevírá) otázky, které Nejvyšší správní soud v této věci již závazně vyřešil, a to rozsudkem čj. 8 Afs 42/2023-104 (viz zejména jeho bod 27). Konkrétně jde o otázku, zda vlastní posouzení otázky střetu zájmů žalovaným mohlo mít na zásadní důvod zamítnutí dotace vliv, tedy že žalovaný měl sám posoudit střet zájmů a nepřebírat postoj Evropské komise, aniž by jej přezkoumal. Žalovaný se nemusel sám zabývat posouzením střetu zájmů. Pokud by se Nejvyšší správní soud k nyní uplatněné argumentaci stěžovatelky danou otázkou znovu zabýval, popřel by tím shora popsane principy plynoucí z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Lze dodat, že tyto závěry (o nepřípustnosti) se týkají celého okruhu námitek (tedy například včetně tvrzeného porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces v rozsahu neprovedení vlastního přezkumu možného střetu zájmů žalovaným).

[14] Za nepřípustnou – byť z jiných důvodů – je pak třeba označit i argumentaci stěžovatelky související s využitím institutu tzv. přezávazkování operačního programu (tedy vyplacení dotace výhradně ze státních prostředků, pokud ji nelze proplatit z důvodu vyčerpání částky alokované v operačním programu). Zde především nelze přehlédnout, že městský soud se touto otázkou věcně vůbec nezabýval, neboť dospěl k závěru, že argumentace týkající se přezávazkování byla uplatněna opožděně (viz bod 21 napadeného rozsudku). Nynější kasační stížnost stěžovatelky byla podána jako blanketní, přičemž stěžovatelka ji k výzvě Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 19. 9. 2024, čj. 8 Afs 208/2024-11) ve stanovené lhůtě doplnila o odůvodnění (dne 18. 10. 2024). To nicméně obsahuje pouze argumenty týkající se významu institutu přezávazkování pro věc samou (rozhodnutí žalovaného), aniž by zde stěžovatelka jakkoli polemizovala se závěry městského soudu o opožděnosti této argumentace. V tomto směru se stěžovatelka vyjádřila (a argumentovala) až v replice (ze dne 28. 11. 2024) v reakci na vyjádření žalovaného. Rozšiřovat kasační stížnost o důvody dosud neuplatněné lze nicméně podle § 106 odst. 3 s. ř. s. právě jen ve lhůtě stanovené soudem, což ve vztahu k uvedené otázce (včasnosti uplatnění žalobního bodu) stěžovatelka zjevně neučinila. Proto ani v tomto řízení nemůže být prostor k tomu, aby se Nejvyšší správní soud otázkou přezávazkování zabýval (z hlediska včasnosti jejího uplatnění či dokonce z hlediska její věcné relevance). Pouze nad rámec uvedeného pak lze dodat, že Nejvyšší správní soud se již v obdobné věci ztotožnil i se závěrem městského soudu o opožděnosti žalobní námitky týkající se přezávazkování (rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2025, čj. 3 Afs 179/2024-74, body 15 a 16).

[15] Jde-li o zbývající okruhy kasační argumentace, ty také do určité míry míří proti závěrům, k nimž již Nejvyšší správní soud ve svém předchozím (zrušujícím) rozsudku v téže věci dospěl, nicméně činí tak spíše nepřímou. V tomto ohledu tedy lze dané námitky považovat za přípustné (být v určitém ohledu hraničně). Důvodné však tyto námitky být nemohou.

[16] Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud již rozhodoval množství případů skutkově i právně podobných této věci. Konkrétně lze poukázat například na rozsudky ze dne 11. 4. 2025, čj. 9 Afs 165/2024-78 či ze dne 23. 4. 2025, čj. 2 Afs 137/2024-86, čj. 2 Afs 138/2024-87, čj. 2 Afs 154/2024-83, čj. 2 Afs 167/2024-91 nebo ze dne 11. 7. 2025, čj. 3 Afs 168/2024-74. Kasační stížnosti prezentují v těchto předchozích věcech téměř identické námitky a argumentaci jako nyní stěžovatelka. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od

pokračování

zde již vyslovených závěrů odchylovat. Závěry, ke kterým kasační soud v obdobných věcech došel, ostatně mají odraz i v judikatuře Ústavního soudu (viz například usnesení ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. IV. ÚS 1758/24, ze dne 18. 6. 2024, sp. zn. III. ÚS 1389/24 nebo ze dne 3. 7. 2024, sp. zn. II. ÚS 1469/24).

[17] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud ani v této věci nemůže předně souhlasit s tvrzením stěžovatelky, podle níž žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení tím, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dotaci opřel o princip prevence k ochraně státního rozpočtu (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2025, čj. 2 Afs 154/2024-83, bod 24 a násl.). Žalovaný tímto reflektoval legitimní obavu o možný dopad, který by kladné rozhodnutí o žádosti o dotaci mělo na státní finance. Pokud žalovaný řádně vyhodnocuje rizika plynoucí z poskytnutí dotace a relevanci závěrů Evropské komise, nejedná se o svévoli nýbrž o řádný postup k zamezení nežádoucích jevů, které by mohly negativně ovlivnit veřejné finance. Svoje stanovisko založil žalovaný na adekvátních a přezkoumatelných kritériích, což Nejvyšší správní soud konstatuje i s ohledem na svůj předchozí rozsudek v této věci.

[18] K námitce, že žalovaný dal přednost veřejnému zájmu na ochraně státního rozpočtu před zájmy, které jsou prosazovány prostřednictvím operačního programu, pak lze konkrétně odkázat na rozsudek čj. 2 Afs 167/2024-91 (bod 33) či rozsudek čj. 3 Afs 168/2024 (bod 20). Základní východisko operačního programu je sice podpořit určité specifické zájmy, ovšem nikoli neomezeně. Zájem na uplatnění takové podpory musí vždy respektovat prioritní veřejný zájem na ochraně státního rozpočtu. Nelze opomínat ani fakt, že tyto dílčí zájmy sledované operačním programem jsou prováděny prostřednictvím projektů jiných žadatelů, kteří splnili zadaná kritéria.

V. Závěr a náklady řízení

[19] Na základě shora uvedeného shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost zčásti nepřipustnou a zčásti nedůvodnou. Proto ji v souladu s § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému se v nyní projednávané věci náhrada nákladů řízení v souladu s předchozí praxí nepřiznává, byť byl v řízení zastoupen advokátem (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006-87, č. 1260/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. srpna 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu